

DIALOG DE DUMINICĂ

Foaie parohială bilunară a bisericii ortodoxe
Pogorârea Sfântului Duh - Sfântul Nicolae
Militari - București

Anul 1, Nr. 19 / 25 octombrie 2015

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir (26 octombrie)

În Sfântul și marele mucenic Dimitrie Izvorătorul de Mir (Dumitru) este unul din marii sfinți mucenici, făcător de minuni și tămăduitor. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face la 26 octombrie.

Sfântul Dimitrie a trăit la Tesalonic (Salonic, în Grecia de azi) în vremea împăraților Dioclețian și Maximian (284-305). Provenea din una din cele mai nobile familii din Macedonia și era admirat de toți, nu doar pentru noblețea și frumusețea lui exterioară, ci și pentru virtuțile sale, pentru înțelepciunea și bunătatea sa.

Încă din tinerețe a devenit strateg și specialist în arta militară, așa încât în ciuda vârstei lui, a fost numit general al armatelor Tesaliei și proconsul al Greciei de către Maximian Galerius, Cezarul Greciei și al Macedoniei.

Toate aceste onoruri nu l-au făcut pe Dimitrie să piardă din vedere lucrurile cele mai importante, și anume cele legate de mântuirea sufletului. Fiind dintru început evlavios și învățator al credinței în Iisus Hristos, își petrecea o bună parte a fiecărei zile cu învățarea și interpretarea învățaturii lui Hristos, în public și fără să se ascundă, așa încât mulți păgâni din Tesalonic și din regiune s-au convertit la creștinism, în ciuda persecuțiilor pornite de împărat împotriva creștinilor.

Biruitoare în războiul contra sciților, în drum spre Roma, Cezarul Galerius (care tocmai fusese proclamat August pentru partea răsăriteană a Imperiului Roman) s-a oprit la Tesalonic pentru a fi aclamat de popor și a sacrifica zeilor. Câțiva păgâni invidioși din oraș au profitat de această ocazie pentru a se plânge împăratului și a-l denunța pe Dimitrie că este creștin. Mânia împăratului a devenit repede furie, când a

aflat că Dimitrie nu doar era ucenic credincios al lui Hristos, dar și predica public credința creștină.

Deci a poruncit împăratul să fie prins sfântul și să fie pus într-o temniță umedă din subsolul unei băi publice.

Și laudându-se împăratul cu un om al lui ce-l chema Lie și îndemnând pe oamenii cetății să iasă să se lupte cu el - căci întrecea acesta pe toți cei de vârstă lui la mărimea trupului și la putere -

un oarecare tânăr creștin, pe nume Nestor, mergând la Sfântul Dimitrie în temniță, îi zise: „Robule al lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie. Roagă-te pentru mine”. Iar sfântul însemnându-l la frunte cu semnul crucii, îi zise:

„Și pe Lie vei birui și pentru Hristos vei mărturisii”. Deci luând Nestor îndrăzneală din cuvintele acestea, merse de se lupta cu Lie și-i puse semeția lui jos, omorându-l. De care lucru împăratul rușinându-se, s-a mâhnit și s-a mâniat.

Și fiindcă s-a aflat că Sfântul Dimitrie a îndemnat la aceasta pe Nestor, a trimis ostași și le-a poruncit să-l străpungă cu sulitele pe sfântul în temniță, pentru că a fost pricina morții lui Lie. Și făcându-se aceasta, îndată marele Dimitrie și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, făcând după moartea sa multe minuni și uimitoare tămăduiri. Apoi, din porunca împăratului s-a tăiat și capul lui Nestor (pomenirea Sfântului Nestor se face la 27 octombrie).

Moaștele

Marele Mucenic Dimitrie este cinstit ca fiind unul dintre cei mai mari „sfinți militari”. La scurt timp după moartea sa, mai exact după ce Sf. Împărat Constantin cel Mare a acordat libertate creștinismului pe întreg cuprinsul

Imperiului Roman, la Salonic a fost ridicată o bazilică chiar deasupra mormântului său. Această bazilică a devenit un mare centru de pelerinaj. După cucerirea otomană (în 1430), bazilica a fost transformată în moschee. A redevenit biserică după recucerirea orașului de către greci (1912), în timpul Primului Război Balcanic. Edificiul paleocreștin original există și astăzi, făcând parte din situl Monumentelor Paleocreștine și Bizantine din Salonic și aflându-se pe lista monumentelor din Patrimoniul mondial UNESCO. Biserica Sfântul Dimitrie din Salonic, sau Hagios Demetrios (în grecește: Άγιος Δημήτριος), adăpostește moaștele Sf. Mare Mucenic Dimitrie, care este și ocrotitorul orașului Salonic.

Relatări diferite

Unii specialiști în istoria religiilor consideră că Dimitrie nu a fost militar, ci funcționar roman civil, iar martiriul său ar fi avut loc la Sirmium (astăzi Sremska Mitrovița, Serbia), un important oraș-garnizoană din provincia romană Pannonia Inferioară, care în perioada mării persecuții era reședința Caesarului Galerius. De la numele lui Dimitrie ar proveni și denumirea actuală a acestui oraș (Mitrovița, în limba sârbă).

În ce privește data morții Sfântului Dimitrie, majoritatea cercetătorilor sunt de acord cu anul 306, pe când Galerius devenise Augustus în cadrul tetrarhiei, după retragerea simultană din viața publică a împăraților Dioclețian și Maximian din 305, iar marea persecuție împotriva creștinilor ajunsese la apogeu.

<http://ro.orthodoxwiki.org/>

Lasă-l pe Dumnezeu să te ridice în aer

Astăzi, într-o anume împrejurare la Spovedanie, mi-am amintit ceva ce am văzut cândva la Strasbourg, și m-a impresionat foarte mult. Între Strasbourg, care este un oraș francez și Koln, un oraș german, trece râul Rin, care desparte cele două orașe. Este un râu navigabil, mare, pe care urcă și coboară vapoarele. Nemții, în partea lor au construit o trecere inegală, de aceea au fost silți să ridice puțin podul de linie ferată, care trece pe deasupra râului și unește cele două orașe și să-l mute puțin mai spre stânga.

Așadar, au început să lucreze și au pregătit noile fundații ale podului puțin mai înalt și puțin mai la stânga. După ce le-au pregătit pe toate, a venit ceasul să ridice podul. Și s-a întâmplat să trec pe acolo cu puțin înaintea de amiază, să fi fost ora două, oră în care ridicau podul de pe locul lui, ca să-l mute pe noile fundații. Și cu gândul că trenul întârzie, m-am dus și m-am întors pe jos. Nu știu câte ore au trecut, poate patru sau cinci, dar în tot cazul, îmi amintesc că în ceasul în care plecam, aceștia dislocau podul de pe vechile fundații, iar când m-am întors, deja îl ridicaseră - un pod pe linie ferată, care avea mulți metri lungime. Lângă el era un pod rutier. Și pe acela l-au pus pe alte fundații noi, în câteva ore ale unei după-amieze și l-au asamblat. Aici, în Grecia, ar fi trebuit aproape doi ani.

Nu știu cum de m-am gândit astăzi la acest lucru. Deci am zis în mintea mea: podul a fost așezat unde trebuia, dar pentru câteva minute, când a fost transportat dintr-un loc în altul, a fost în aer.

Desigur, l-au purtat macaralele. Nu se putea altfel, ca să fie pus pe noile ancadrame, pe noii stâlpi, trebuia ca podul să fie pentru puțin timp în aer.

Exact același lucru trebuie să se întâmple cu fiecare suflet. Dumnezeu îl ia

de aici și-l duce dincolo, îl rânduieste într-un fel sau altul și-l silește în diferite feluri, ca și cum i-ar zice:

„Lasă această fundație pe care te afli, las-o pe aceasta cu care te-ai obișnuit și lasă-Mă să te ridic în aer.”

În împrejurarea aceasta, cineva va simți pentru o scurtă perioadă de timp că este meteorit, că se găsește în aer. Există o asemenea stare intermediară până când omul este așezat pe temeliiile lui Dumnezeu, ca și cum ar fi întotdeauna cu Dumnezeu. Se va întâmpla însă acest lucru? Adică va simți cineva că se află în aer?

Cei care înțeleg lucrurile așa, la început se conving în mod rațional și după aceea lasă inima lor să creadă. Dar să nu spui în mod formal „cred în Dumnezeu”, pentru că nu te folosești cu nimic de aceasta.

Să crezi în Dumnezeu în sensul că te lași în voia lucrării Lui. Adică te încredințezi lui Dumnezeu și după aceea El face toată lucrarea în sufletul tău.

Luați aminte însă, nimeni nu lasă vechea stare, dacă nu are curajul să rămână în aer, adică să treacă imediat de la un amplasament la altul, de la o stare la alta, căci de regulă nu se întâmplă acest lucru.

În tot cazul, trebuie oricum să se afle în aer. Acesta este traseul care se realizează prin credință. Desigur, cineva crede în Dumnezeu, dar credința în această situație înseamnă: nu mă sprijin pe nimeni, nu mă susține nimeni, nici nu simt că mă ține ceva, ci sunt suspendat în aer. Pretutindeni, într-un fel oarecare, există haos, sunt pregătit să mă zdrobesc, să mă sparg, însă cred că Dumnezeu ține în mod nevăzut, fără să înțeleg și mă poartă precum macarelele purtau podul în situația pe care am amintit-o. Există și alte situații asemănătoare.

Așadar, cine va crede astfel, va fi așezat de Dumnezeu pe fundamentele altei vieți și va avea această realitate întregă: se va arăta Dumnezeu însuși în viața lui, va începe să aibă experiențele vieții celei adevărate, care cu siguranță este altceva.

Oricât ni s-ar părea de curios, de incredibil, eu socotesc în acest moment - o cred și o spun cu tărie - că cei dintre noi care ne aflăm aici în acest ceas - chiar și cei care au probleme de natură psihică, care îl chinuiesc mult pe om - vor crede aceste cuvinte se vor afla în altă stare, chiar dacă, pe moment, i se pare cuiva că pierde.

Arhimandrit
Simeon Kraiopoulos
Taina suferinței,
Editura Bizantina 2007, pg. 124

Cum și de ce să-ți ierți aproapele?

Nu este nevoie neapărată să mergi până la capătul lumii pentru a îndeplini dorința cuiva, dar să ierți poți. Mai ales, știind că în schimbul acestei iertări primești iertare de la Dumnezeu pentru toate păcatele vieții tale. Dar, mai presus de aceasta, știind că prin puterea de a ierta te asemeni cu Dumnezeu.

Cum să ierți un om rău? Cum să ierți un om care te necăjește? Aducându-ți aminte de Dumnezeu. Aducându-i aminte de Cel care a murit pentru el. Aducându-ți aminte că și tu ai nenumărate datorii. Aducându-ți aminte de oamenii dragi ție, de felul în care te porți cu ei. Cu toate că vedem copii care-și urăsc părinții, părinți care-și urăsc copiii și așa mai departe. Cât de departe suntem de chemarea lui Hristos!

Puterea de a ierta este proprie celor care se apropie încet de despătimire, care au început să iasă

cu încetul din această lume. Care sunt pricinile pentru care urâm un om, pentru care ne supărăm pe el? Are mai mulți bani? Ne-a păcălit într-o afacere? A mers în locul nostru într-o călătorie care se oferea de la locul de muncă și așa mai departe. Toate acestea vin din alipirea noastră de cele materiale, de cele pământești și trecătoare.

IC | XC
NI | KA

În măsura în care ne desprindem de ele și ne îndreptăm mintea către Dumnezeu, către viața veșnică, știind că toate sunt deșertăciune, iertăm ușor. Știm că „deșertăciune este tot omul” și „în deșert se tulbură tot pământeanul”, cum ne spune prorocul David. Așa că este timpul să ne adâncim în noi, pentru că poruncile Mântuitorului, deși sunt atât de simple, par simple, cer

foarte multă profunzime de la noi. Nu complexitate, cer o profunzime care ne uimește prin simplitatea ei. Ni se cere ca gândul nostru să fie pururea întors către noi și către Dumnezeu, să nu se mai alipească de cele trecătoare. Pentru că așa făcând vom ști să descoperim în ceilalți chipul lui Dumnezeu pe care îl poartă. Și dacă Dumnezeu a murit pentru noi „pe când noi încă eram păcătoși”, cum spune Apostolul Pavel, cine suntem noi ca să-l judecăm pe aproapele nostru? Acestea avându-le în minte, vom căpăta și îndrăzneala necesară pentru rugăciune și pentru această îndrăzneală vom primi de la Dumnezeu și răspunsul cererii noastre.

(Ieromonah Savatie Baștovoii,
A iubi înseamnă a ierta, Editura
Cathisma, p. 74-76)

Cum este iadul?

Gheronda, cum este iadul?

- Am să-ți povestesc o întâmplare pe care am auzit-o. Odată, un om simplu îl ruga pe Dumnezeu să-i arate cum este Raiul și iadul. Așadar, într-o noapte a auzit o voce în somn spunându-i: „Vino să-ți arăt iadul!” Și îndată s-a aflat într-o încăpere în care mulți oameni stăteau în jurul unei mese, iar în mijloc era o oală plină cu mâncare. Însă toți acei oameni erau înfometați, pentru că nu puteau mânca. Țineau în mână câte-o lingură foarte lungă. Luau mâncarea din oală, dar nu puteau aduce lingura la gură. De aceea

unii bombăneau, alții strigau, alții plângeau... Apoi a auzit aceeași voce spunându-i: „Vino acum să-ți arăt și Raiul!” Și îndată s-a aflat într-o altă încăpere, unde mulți oameni stăteau în jurul unei mese asemănătoare cu cea dintâi, iar în mijlocul ei era tot o oală cu mâncare, iar ei aveau aceleași linguri lungi. Însă toți erau sătui și bucueroși, pentru că fiecare lua cu lingura sa mâncare din oală și-l hrănea pe celălalt. Ai înțeles acum cum poți să trăiești Raiul încă din această viață?

Sursa: crestinortodox.ro

Sfântul Dimitrie Basarabov - ocrotitorul Bucureștilor (27 octombrie)

Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov este sărbătorit pe 27 octombrie. S-a născut în satul Basarabi, la sud de Dunăre (în Bulgaria). A trăit în secolul al XIII-lea, în timpul „imperului” vlaho-bulgar de la Târnovo, întemeiat de frații Petru și Asan. Iubind viața ascetică, se va retrage într-o peșteră. Nu știm cât timp s-a nevoit în această peșteră și nici când a trecut la cele veșnice. Tradiția spune că înainte de a muri, s-a așezat singur între două lespezi de piatră, ca într-un sicriu, fiind acoperit în timp de apele râului. Moaștele sale au rămas multă vreme sub ape, până când o copilă care pătimea de duh necurat a avut o revelație: i s-a arătat Sfântul Dimitrie Basarabov, care i-ar fi spus: „Dacă părinții tăi mă vor scoate din apă, eu te voi tămădui”. Părinții vor merge la locul indicat în vis, lângă râul Lom, și vor găsi trupul neputrezit al sfântului între două pietre.

Moaștele Cuviosului Dimitrie vor fi duse și așezate în biserica din Basarabi. În tradiția bisericească, un domnitor al Țării Românești, al cărui nume nu este menționat, a plătit o sumă mare de bani pentru aducerea moaștelor Cuviosului Dimitrie în București. Delegația nu a reușit să intre în acest oraș, deoarece caii nu au vrut să mai meargă. În această situație, membrii delegației au hotărât să tragă la sorti, pentru a stabili drumul pe care vor merge cu moaștele Sfântului Dimitrie. La sorti a căzut drumul spre Basarabi, și astfel, moaștele au fost

reașezate în biserica din Basarabi. Au stat în această biserică până în timpul războiului ruso-turc (1768-1774), când generalul rus Petru Salticov, trecând prin satul Basarabov, a luat moaștele cu intenția de a le trimite în Rusia. Însă, la rugămintea lui Hagi Dimitrie, negustor de origine macedo-română, precum și a mitropolitului Grigorie II al Țării Românești, le-a dăruit poporului român. Moaștele au fost așezate cu cinste, în iunie 1774, în actuala catedrală patriarhală din București.

Menționăm că racla cu moaștele Cuviosului Dimitrie a fost scoasă în procesiune pe străzile Bucureștiului de mai multe ori. Astfel, în 1815, din porunca domnitorului Caragea, pentru

a se pune capăt epidemiei de ciumă, în 1831, la cererea generalului Paul Kiseleff, în speranța opririi epidemiei de holeră și în 1827, în timpul lui Grigore Ghica, pentru ploaie. Generalizarea cultului Cuviosului Dimitrie a fost hotărâtă în ședințele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, dintre anii 1950-1955.

Ocrotitorul Bucureștilor

Sfântul Dimitrie Basarabov este proclamat oficial ocrotitorul orașului București de către mitropolitul Filaret al II-lea (1792-1793). Generalizarea cultului său s-a făcut în anul 1955, când, la propunerea patriarhului Justinian Marina, Sfântul Sinod a proclamat generalizarea cinstirii sale în întreaga Biserică Ortodoxă Română.

Viața Sfântului Dimitrie Basarabov, redată pe racla sa

Viața Sfântului Dimitrie Basarabov este redată în imagini pe racla care adăpostește sfințele sale moaște. Pe părțile laterale ale raclei sunt prezente opt scene din viața Sfântului Dimitrie, iar pe capacul raclei este redat chipul său.

crestinortodox.ro

Unde sunt cei care nu mai sunt?

de Nichifor Crainic

Intrebat-am vantul, zburatorul
Bidiviu pe care-alearga norul
Catre-albastre margini de pământ:
Unde sunt cei care nu mai sunt?
Unde sunt cei care nu mai sunt?

Zis-a vantul: Aripile lor
Mă doboara nevazute-n zbor.

Intrebat-am luminata ciocarlie,
Candela ce legana-n tarie
Untdelemnul cantecului sfant:
Unde sunt cei care nu mai sunt?
Unde sunt cei care nu mai sunt?

Zis-a ciocarlia: S-au ascuns
In lumina celui nepatruns.

Intrebat-am bufnita cu ochiul
sferic,
Oarba care vede-n intuneric
Tainele necuprinse de cuvânt:
Unde sunt cei care nu mai sunt?
Unde sunt cei care nu mai sunt?

Zis-a bufnita: Când va cadea
Marele-ntuneric, vei vedea.

Cuvânt

„Oricine ai fi tu, cititorule, de vei primi
cu inimă mulțumitoare, ca din mâna
Domnului, tot ce ți se va întâmpla în
viață (plăcut sau neplăcut) din voia
sau cu îngăduința Domnului fericit
vei fi și bine-ți va fi!”

Sfântul Ierarh
Ioan Maximovici (1896 - 1966)

Contactul redacției: ✉ dialog-de-duminica@sf-nicolae-militari.ro ☎ 0742 451 895 - Natalia 🌐 www.sf-nicolae-militari.ro

Adresa Parohiei Ortodoxe Pogorârea Sfântului Duh-Sfântul Nicolae Militari:
Str. Aleea Politehnicii, Nr. 7, Sector 6, București